

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně

Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

X

bytem X

zastoupena Mgr. Ing. Marianem Böhmlem

advokátem advokátní kanceláře BKS advokáti s.r.o.

sídlem Kolbenova 609/38, Praha 9

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje

sídlem U jezu 642/2 a, Liberec 2

za účasti:

I. X

bytem X

II. TP Insolvency, v.o.s.

sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 10

insolvenční správce X

zastoupen Mgr. Václavem Žaludem

advokátem advokátní kanceláře Glatzová & Co., s.r.o.

sídlem Husova 5, Praha 1

III. Severočeská vodárenská společnost a.s.
sídlem Přítkovská 1689, Teplice

IV. X
bytem X

V. X
bytem X

VI. X
bytem X

VII. X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. OSH 489/2023 KULK 2765/2025/280.9/Bu

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 1. 2025, č. j. OSH 489/2023 KULK 2765/2025/280.9/Bu, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 269 Kč, k rukám advokáta Mgr. Ing. Mariana Böhma, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný ve společném odvolacím řízení zamítl mj. odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec jako speciálního stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 3. 2023, č. j. SURR/7130/232766/20-Vá/dodatečné SP CJ MML 072421/23.
2. Tímto rozhodnutím byla stavebníku X – osobě zúčastněné na řízení I. – podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavební řádu (stavební zákon), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečně povolena stavba „X – 4. etapa, Rodinné domy, k. ú. Y“ SO Přístupová komunikace na pozemcích p. č. XA, XB, XC v k. ú. X a p. č. XD, XE, XF, XG, XH v k. ú. Y (dále budou pozemky uváděny i bez názvu k. ú.). Dle výroku I. jde o stavbu přístupové komunikace pro rodinné domy v k. ú. Y, která je napojena na stávající pozemek p. č. XA (ostatní plocha – ostatní komunikace), z důvodu zpřístupnění pozemku pro připravovanou zástavbu rodinnými domy. Komunikace kopíruje stávající trasu

komunikace užívanou společností SVS jako příjezdovou k přečerpávací stanici na splaškovou kanalizaci. Hlavní přístupová komunikace trasa „A“ je délky 175 m s šířkou vozovky 3,50 m, na začátku úseku a v místě zlomu v km 0,025 rozšířena na 5 m, tato rozšíření budou sloužit jako výhybny, podél levé strany s doprovodným zeleným pásem v šířce od 0,50 do 3,35 m. Přístupová komunikace bude zařazena do funkční třídy C typu jako jednopruhová, obousměrná a bude dokončena v popsané konstrukci s tím, že k dokončení zbývá realizovat vrchní vrstvu – asfaltobetonový povrch. Současně s dokončením přístupové komunikace budou na stávající ulici X na pozemku p. č. XA provedeny dílčí stavební úpravy, které budou spočívat ve výměně povrchu vozovky tak, že zámková dlažba bude nahrazena asfaltobetonovým povrchem, dále bude realizována zpevněná plocha, která rozšíří stávající pojezdnou část komunikace na p. č. XB v šířce 5,30, šířka vozovky od tohoto rozšíření ke straně garáží k místu betonových nájezdů do stávajících garáží bude 6 m. Popis stavby dále obsahuje způsob odvodnění. Výrokem II. byly stanoveny podmínky pro dokončení stavby na základě podmínek stanovisek a vyjádření ČEZ Distribuce, a. s., Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., GridServices, s. r. o., Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 16. 11. 2022, a Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 9. 11. 2022.

3. Žádost o dodatečné stavební povolení stavebního záměru stavebník podal dne 3. 12. 2020. S výstavbou komunikace bylo započato bez příslušného rozhodnutí již dříve. Šlo o přístupovou komunikaci k plánovaným rodinným domům v k. ú. Y, o jejíž povolení bylo vedeno řízení o vydání územního rozhodnutí pod sp. zn. SURR/7130/061345/17-JE, zahájené již v roce 2017.
4. Oznámením ze dne 5. 12. 2020 stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby, současně ho přerušil do doby rozhodnutí o žalobcově žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby. Usnesením ze dne 26. 1. 2021 stavební úřad zastavil shora zmíněné územní řízení. Řízení o dodatečném povolení stavebního záměru pak bylo přerušeno z důvodu, že žádost stavebníka nebyla úplná. Dne 23. 8. 2021 stavebník k výzvě stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení stavby doplnil, předložil projektovou dokumentaci, souhlas obce Y se stavbou na pozemku v jejím vlastnictví a příslušná vyjádření dotčených orgánů a vlastníků inženýrských sítí. Dne 5. 10. 2021 se konalo ve věci ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Následně byl stavebník vyzván k doložení dalších podkladů, účastníci řízení včetně žalobkyně podali svoje námítky. Podklady pro rozhodnutí stavebník opakovaně doplnil, vyjádřil se k námitkám ostatních účastníků řízení.
5. Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2022 stavební úřad stavební záměr dodatečně povolil. Žalovaný toto rozhodnutí k podaným odvoláním, mj. odvolání žalobkyně, zrušil rozhodnutím ze dne 20. 10. 2022 a věc vrátil stavebnímu úřadu s pokynem doplnit řádné a platné závazné stanovisko silničního správního úřadu a orgánu ochrany životního prostředí a doporučil vyžádat si také nové posouzení ze strany Policie ČR. Věcné námítky žalobkyně proti stavebnímu záměru žalovaný neřešil, s výjimkou převzetí části obsahu potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, které bylo v rámci odvolacího řízení žalovaným vyžádáno.
6. Po vrácení věci stavebnímu úřadu byly doplněny další podklady, a to závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 9. 11. 2022, dále závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 16. 11. 2022, a stanovisko Policie ČR, která odsouhlasila situaci na předložené projektové dokumentaci dne 10. 11.

2022. Stavební úřad následně seznámil účastníky s podklady rozhodnutí, výslovně je informoval o tom, jaká stanoviska byla v rámci pokračování předložena.

7. Dne 30. 3. 2023 stavební úřad vydal v pořadí druhé rozhodnutí, kterým znovu stavbu přístupové komunikace k plánovaným rodinným domům dodatečně povolil. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně, spolu s některými dalšími účastníky řízení, odvolala. V odvolacím řízení žalovaný vyžádal přezkum dvou závazných stanovisek. Závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 21. 7. 2023 bylo potvrzeno závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje. Závazným stanoviskem Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru silničního hospodářství, ze dne 24. 7. 2023 bylo potvrzeno závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend (původně odboru dopravy). A rozhodnutím ze dne 24. 8. 2023 žalovaný rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné stavby potvrdil. Do odůvodnění rozhodnutí převzal obsah obou potvrzujících závazných stanovisek a doplnil rovněž obsah části potvrzujícího závazného stanoviska orgánu územního plánování s vysvětlením, že v odvolacím řízení znovu přezkum závazného stanoviska orgánu územního plánování nežádal, neboť přezkum byl proveden v rámci prvního odvolacího řízení. Odůvodnil také, proč nezadal k přezkumu závazné stanovisko orgánu ochrany přírody.
8. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podaly žalobkyně a X
9. (nyní osoba zúčastněná na řízení VII.) samostatné žaloby, které zdejší soud spojil ke společnému řízení. Žaloby shledal důvodnými a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 19. 2. 2024, č. j. 59 A 57/2023-152 (dále také jen „zrušující rozsudek“) a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Soud, stručně řečeno, shledal poškození procesních práv osoby zúčastněné na řízení VII. tím, že žalovaný k jejím odvolacím námitkám proti v pořadí druhému dodatečnému povolení stavby nevyžádal nové přezkumné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, neboť v mezidobí mohlo dojít ke změně skutkových okolností či právního stavu, s nímž by účastníky řízení před vydáním napadeného rozhodnutí seznámil. Z důvodu procesního pochybení na straně žalovaného proto nebyly soudem řešeny věcné výhrady osoby zúčastněné na řízení VII. jako tehdejší žalobkyně vůči souladu stavebního záměru s Územním plánem statutárního města Liberec (dále jen „ÚP Liberec“). Dále shledal soud důvodnými námitky týkající se technického řešení a rozhledových poměrů s vlivem na bezpečnost a plynulost provozu na stávající komunikaci v důsledku zvýšení provozu, v tomto směru shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným a žalovanému uložil, aby se zabýval argumenty, kterými tehdejší žalobkyně s odkazem na odborné posouzení s názvem *Posouzení možnosti dopravního napojení nových RD ve Y na ulici X, řada C*, zpracované společností NDCON s.r.o. (dále jen „Rozhledová studie NDCON“), zpochybňovaly zvolené dopravně inženýrské řešení, rovněž s ohledem na stávající rozhledové poměry a umístění hlavních uzávěrů plynu v pilířcích.
10. Žalovaný v dalším řízení požádal Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, jako nadřízený dotčený orgán na úseku územního plánování o potvrzení či změnu závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru hlavního architekta, ze dne 9. 8. 2022, č. j. UP/7110/1639905/22/Ža – UPUP; CJ MML 171230/22. Závazným stanoviskem ze dne 14. 5. 2024, č. j. KULK 31470/2024-OÚP, bylo závazné stanovisko potvrzeno. Dále žalovaný požádal o součinnosti Policii ČR, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, aby se vyjádřila k námitkám ohledně plynulosti a bezpečnosti provozu na dotčené komunikaci. Žalovaný si také vyžádal dopravní posouzení dodatečně

povolované stavby s názvem *Dopravní posouzení ul. X*, vypracované společností MDIplan, s.r.o. v listopadu 2024 (dále jen „Dopravní posouzení MDIplan“).

11. Po seznámení účastníků řízení s novými podklady vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 15. 1. 2024, kterým podaná odvolání zamítl a rozhodnutí o dodatečném povolení stavby shora popsané přístupové komunikace potvrdil. Žalovaný mj. konstatoval, že požádal o součinnost Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, to sdělilo, že není zmocněno k přezkumu stavebně-technických nebo dopravně-technických závěrů autorizovaných osob, tudíž se nemůže se vyjádřit k námitkám, jež se těchto otázek týkají. Proto žalovaný obstaral Dopravní posouzení MDIplan, jehož závěry převzal do odůvodnění svého rozhodnutí a námitky žalobkyně odmítl s odůvodněním, bylo vypracováno autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby Ing. X. K námitce ohledně změny uložení plynovodu a jeho zatížení pojezdem motorovými vozidly v rozporu s původně zkolaudovaným způsobem uložení, žalovaný odkázal na souhlasné stanovisko společnosti GasNet, s.r.o. ze dne 21. 12. 2021, které stanoví podmínky, za kterých lze stavbu provést a které jsou součástí dodatečného povolení stavby. K umístění hlavních uzávěrů plynu v pilířcích s otevíráním do komunikace žalovaný sdělil, že se jedná o stálý stav, který na komunikaci panoval. S ohledem na plánované zřízení obytné zóny a odhadovaný počet průjezdů vozidel podle žalovaného není ohrožena bezpečnost silničního provozu. Žalovaný argumentoval pravidly provozu na pozemních komunikacích v obytné zóně dle § 39 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a povinnostmi řidiče dle § 18 uvedeného zákona. Při stanovené rychlosti 20 km/h a s ohledem na dvě odborná posouzení, dle kterých je obytná zóna bezpečným řešením pro řešenou lokalitu, přičemž dopravní opatření schválila Policie ČR, neměl žalovaný důvody k pochybnostem. Námitky týkající se stanovisek Policie ČR byly vypořádány již v rámci přezkumu závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, do spisu bylo doplněno stanovisko Policie ČR ze dne 10. 11. 2022.
12. Žalovaný dále konstatoval, že závazné stanovisko odboru územního plánování Magistrátu města Liberec ze dne 9. 8. 2022 bylo přezkoumáno odborem územního plánování a stavebního řádu žalovaného a ten jej potvrdil. V dalším řízení nechal žalovaný závazné stanovisko Magistrátu města Liberec opět přezkoumat a všechny účastníky s tímto přezkumem seznámil, k přezkumu závazného stanoviska se nikdo z účastníků nevyjádřil. Žalovaný následně převzal do odůvodnění svého rozhodnutí text přezkumného závazného stanoviska odboru územního plánování žalovaného ze dne 14. 5. 2024. To vycházelo z obsahu Změny č. 3 Územní plánu obce Y (dále jen „ÚPO Y“), kterou byla vymezena zastavitelná plocha pro 16 rodinných domů, a to s předpokladem, že bude dopravně napojena z obytného souboru X a bude řešena minimálně jako veřejně přístupná účelová komunikace. Závěrem potvrzujícího závazného stanoviska bylo, že záměr není v rozporu s koncepcí vyplývající z ÚPO Y ani ÚP Liberec.

II. Žaloba

14. Žalobkyně uvedla, že je spoluvlastníkem rodinného domu č. p. XI na pozemku p. č. XJ a pozemku p. č. XK a garáže na pozemku p. č. XL v k. ú. X, které přiléhají ke komunikaci X, přičemž stavba má být dodatečně povolena též na pozemku p. č. XM, která slouží jako přístupová komunikace k jejímu domu.

– nesoulad s ÚP Liberec

15. V prvním žalobním bodu žalobkyně popsala, že v rámci řízení o dodatečném povolení namítala rozpor s ÚP Liberce, a proto též požadovala přezkoumání závazného stanovisko dotčeného orgánu – Magistrátu města Liberce, odboru územního plánování, oddělení úřadu územního plánování ze dne 9. 8. 2022. Přezkum byl proveden a bylo vydáno přezkumné závazné stanovisko nadřízeného orgánu ze dne 14. 5. 2024.
16. Žalobkyně uvedla, jaké námitky vůči stavebnímu záměru uplatnila. Že konkrétně namítala, že stavební záměr negativně nepřípustně mění již stabilizované užití území na průjezdnou lokalitu pro obsluhu a zásobování katastru jiné obce. Dále namítala, že se jedná o dopravní stavbu, záměr je třeba posoudit z hlediska dopravní koncepce ÚP Liberec a příslušných regulativů. Popsala, že se dovolávala regulativu D.1.2.2, dle kterého se vymezují koridory pro umístění silničních komunikací zakreslené ve výkresu koncepce dopravní infrastruktury, které umožní úpravy základní komunikační kostry města tvořené plochami dopravy silniční (DS) při dosažení stanovených parametrů pomocí regulativů uvedených v kapitole F.3.2. A dále se dovolávala regulativu D.1.2.12, který stanoví, že je třeba zajišťovat dopravní přístup ke stabilizovaným a rozvojovým plochám ze základní komunikační kostry, přitom stavební záměr uvedené požadavky nesplňuje, stejně jako profily jednotlivých nově navrhovaných komunikací.
17. Tyto námitky podle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, resp. nejsou vypořádány ani v přezkumném stanovisku. Přezkumné stanovisko námitku nesouladu stavebního záměru s ÚP Liberec vypořádává v zásadě pouze poukazem na soulad s ÚPO Y, když k samotnému ÚP Liberec a žalobkyní namítaným nesouladům stavebního záměru s ÚP Liberec nelogicky citoval obsah připravované a dosud neschválené změny Z3_B ÚP Liberec. Proto je nejen přezkumné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování, ale též rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

– technické řešení – rozhledové poměry

18. Žalobkyně poukázala na to, že již v rámci řízení o dodatečném povolení namítala, že navrhované řešení je nedostačující, neboť nezabrání míjení dvou vozidel v rámci celé délky komunikace, nikoliv jen v navržené výhybně. A že předložila Rozhledovou studii NDCON, z níž vyplývá, že posuzovaná komunikace u řadových garáží ani u výjezdů z parkovacích míst u jednotlivých domů nesplňuje požadavky platné technické normy, ani normy ČSN 73 6057, platné v době projektování komunikace, neboť výjezd z garáží je přímo do komunikace bez odstupu a neumožňuje rozhled při vyjíždění. Též namítala, že dopravně inženýrské posouzení z ledna 2020 (revize) zpracované Ing. X, resp. sčítání dopravy neodpovídá aktuálnímu stavu dopravního zatížení lokality s tím, že sčítání dopravy bylo provedeno jen v rámci jednoho kalendářního týdne a posouzení neobsahuje žádné relevantní výstupy a podklady ze sčítání a tyto nelze verifikovat.
19. Upozornila na to, že vypořádání uvedených námitek v rámci závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru dopravy ze dne 9. 11. 2022, a potvrzujícího přezkumného stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru silničního hospodářství ze dne 21. 7. 2023, nebylo v předchozím soudním řízení shledáno jako dostatečné. Proto žalovaný nechal zpracovat Dopravní posouzení MDIplan.
20. Námitky vůči tomuto posouzení žalobkyně uplatnila ve vyjádření ze dne 30. 12. 2024. Namítala, že ho nelze považovat za jakýkoliv druh posudku, jedná se o obecná konstatování bez řádně zdůvodněných odborných závěrů, kdy se posuzovatel dopouští nepřijatelně „právního“ či „developerského“ hodnocení záměru výstavby rodinných domů. Také

namítala, že se Dopravní posouzení MDIplan se odborně nevypořádalo se závěry Rozhledové studie, požadavky normy ČSN 736110 - Projektování místních komunikací. Absentují data o provedeném sčítání, tvrzení nelze ověřit, nelze zhodnotit zařazení komunikace do „funkční skupiny“ 1 500 až 5 000 vozidel. Absence odborných konstatování se týká též tvrzených kapacit komunikace X a uvažovaných průjezdů. V závěru posouzení v zásadě tvrdí, že rozhledové poměry nejsou dodrženy a vyjíždění z garáže je nebezpečné. Brojila proti závěru, že se nemůže jednat o prostor sloužící pro manipulaci vozidel před garáží, takový prostor musí být mimo komunikaci. Komunikace byla zkolaudována i s garážemi, a tedy s nutností manipulovat s vozidly při jejich vjezdu a výjezdu. Rozměrové parametry komunikace po navrhovaných úpravách na pozemku p. č. XA jsou v rozporu s požadavky stavebního zákona a dále též příslušné vyhlášky, která stanoví nejmenší šířka veřejného prostranství, jehož součástí je pozemní komunikace zpřístupňující pozemek rodinného domu, odkazovala na vyhlášky č. 500/2006 Sb., resp. 146/2024 Sb. Není splněna ani norma ČSN 736058, s odkazem na Rozhledovou studii NDCON.

21. Žalobkyně namítala, že se uplatněnými námitkami žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, pouze převzal závěry Dopravního posouzení MDIplan, včetně absurdního závěru, že rozhledové poměry při výjezdu z řádně zkolaudovaných garáží není třeba při změnách komunikace řešit, protože jsou sice nebezpečné, což ale nemá vliv na samotnou komunikaci.
22. Žalovaný se vůbec nezabýval rozpory mezi Dopravním posouzením MDIplan a Rozhledovou studií NDCON a jejími odbornými závěry. Žalobkyně ale již v námitkách zmiňovala, že Dopravní posouzení MDIplan samo o sobě žádné rozdílné závěry odborně nevyhodnocuje, dokonce je nemá ani uvedeno v podkladech, ze kterých vychází.
23. Dále žalobkyně namítala, že Dopravní posouzení MDIplan se nezabývá souladem či nesouladem navrženého technického řešení s normami, konkrétně ČSN 73 6110, ČSN 73 6057 a ČSN 73 6058, jak uváděno v Rozhledové studii NDCON. A ačkoliv má být provedeno dle příslušných předpisů a norem, neprovádí počet stanovení průjezdnosti a kapacity komunikace podle normy ČSN 736110 nebo doporučení Ministerstva dopravy (např. TP188), které upravují, jak se kapacita stanovuje.
24. Dále se žalovaný nevypořádal, a není to ani řešeno v dopravním posouzení, s námitkami žalobkyně týkajícími se rozhledových poměrů při výjezdu od jednotlivých domů, žalobkyně poukázala na námitky ze dne 4. 10. 2021, 16. 2. 2022. Žalobkyně připomněla, že navržené řešení ani v tomto nesplňuje ani požadavky platné technické normy, ani normy ČSN 73 6057, platné v době projektování komunikace, neboť výjezd od jednotlivých rodinných domků je přímo do komunikace bez odstupu a neumožňuje rozhled při vyjíždění kvůli umístěním pilířkům. Tato kolize pak není nijak vyřešena ani navrženým řešením v dopravním posouzení Ing. X, tedy vyznačením pruhu 0,50 m od hranice pilířku. Z Rozhledové studie NDCON vyplývá, že normového stavu by bylo dosaženo až po vyjetí vozidla z parkovacího stání na předzahrádce o 1,8 m za hranu pilířku. Rozhledové poměry v zastavěném území podle ČSN 73 6110 tedy nejsou v souladu s normovými požadavky a zásadami bezpečnosti dopravy a každé zvýšení provozu je nemožné, což bylo konstatováno již v Rozhledové studii NDCON. *De facto* se nejedná o obslužnou ani účelovou komunikaci, ale o komunikační plochu definovanou v ČSN 73 6058 v čl. 3.1.9 jako „*prostor před řadovou garáží, který slouží pro manipulaci vozidel před vjezdem do garáže*“. Z těchto důvodů je nežádoucí jakékoliv zvyšování intenzity dopravy v řešené komunikaci, které by vedlo ke

vzniku nebezpečných situací. V tomto směru je tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

25. Jestliže žalovaný i Dopravní posouzení MDIplan argumentovali tím, že k zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu byla navržena Ing. X a Policií ČR schválena obytná zóna, ignorují související technické a zákonné požadavky na budování pobytových zón. A uváděl-li žalovaný, že pobytová zóna byla schválena PČR, namítala žalobkyně, že stanovisko PČR ze dne 15. 11. 2021, č. j. KRPL-18662-2/ČJ-2019-180506-03, je pouze vyjádřením dotčeného orgánu ke stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 77 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, nikoliv odsouhlasením zřízení obytné zóny. Umístění těchto dopravních značek, a tedy zřízení obytné zóny, je nutné provést ve smyslu § 77 odst. 5 uvedeného zákona opatřením obecné povahy. Uvedené vyjádření PČR je nadto od 16. 11. 2022 neplatné, neboť žádné opatření obecné povahy nebylo dle znalosti žalobkyně v uvedené lhůtě vydáno. Zároveň není zřejmé, z čeho vyvozuje žalovaný, že zamezení parkování na páteřní komunikaci v důsledku zavedení obytné zóny přispěje ke zvýšení bezpečnosti na schvalované komunikaci.
26. Nad rámec žalobkyně doplnila, že žalovaný neřešil a ani v Dopravním posouzení MDIplan nebylo zhodnoceno splnění základních zákonných a technických podmínek pro vznik obytné zóny, jak jsou upraveny např. technické podmínky Ministerstva dopravy (TP 132 „Zásady návrhu dopravního zklidňování na místních komunikacích“, TP 145 „Zásady pro navrhování úprav průtahů silnic obcemi“, TP 103 „Navrhování obytných zón“, TP 85 „Zpomalovací prahy“). Případně požadavky předpisů řešících zklidňování dopravy (ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací). Na to žalobkyně uváděla požadavky na zřízení obytné zóny, které nebyly v rámci povolovaného stavebního záměru, natož pro celou oblast obytné zóny, řešeny.
27. Žalobkyně uzavřela, že žalovaný se řádně nevyjádřil ani nevypořádal její námitky vycházející z Rozhledové studie NDCON, a není tedy zřejmé, zda bude i nadále při zvýšené frekvenci vozidel provoz na stávající komunikaci na p. č. XA bezpečný a plynulý, a to i z hlediska již daných rozhledových poměrů.
28. Žalobkyně navrhovala, aby soud rozhodnutí žalovaného i dodatečné povolení stavby příjezdové komunikace zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

29. Žalovaný uvedl, že stavební řízení je vedeno dlouhou dobu, zejména vzhledem k připomínkám jednotlivých účastníků. Stavebník začal provádět předběžně schválenou cestu bez stavebního povolení, čímž způsobil zahájení řízení o odstranění stavby a následně požádal o dodatečné stavební povolení. Připomínky směřují především do bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, žalovaný na základě zrušujícího rozsudku zdejšího krajského soudu obstaral Dopravní posouzení MDIplan, které vycházelo z již existujících dvou posudků. Požádal také o součinnost Policii ČR, ta ale sdělila, že nemůže dělat arbitra mezi odborně způsobilými osobami.
30. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí o odvolání a navrhoval, aby žalobám soud nevyhověl.

IV. Vyjádření stavebníka – osoby zúčastněné na řízení I.

31. Stavebník uvedl, že žalobkyně nesprávně tvrdí, že komunikace na pozemku p. č. XA je slepá. Komunikace byla v roce 2012 zkolaudována jako účelová komunikace s veřejným provozem. Popsal, že v prosinci 2017 koupil developerský projekt „X – 4. etapa“, součástí byly pozemky určené pro výstavbu rodinných domů, včetně komunikace p. č. XA, stavebního povolení na kanalizaci zakončenou ČOV a vodovod, a probíhajícího řízení o územním rozhodnutí. To bylo vydáno dne 7. 12. 2017, z důvodu jeho napadení dalšími účastníky nenabylo právní moci. Na základě těchto povolení byla realizována výstavba technické infrastruktury, která slouží nejen plánované výstavbě, ale i přečerpávací stanici Severočeské vodárenské společnosti a.s., odvádějící splaškové vody z více než 200 rodinných domů. O úpravu komunikace byl stavebník požádán uvedenou společností. Komunikace vzniklá během výstavby přečerpávací stanice nebyla legalizována v průběhu výstavby přečerpávací stanice. Ve snaze získat patřičná povolení pokračoval stavebník podáním žádosti o dodatečné stavební povolení. Dne 4. 11. 2020 byla provedena kontrola výstavby splaškové kanalizace a rozvodů vody uložených do předmětné účelové komunikace, bylo konstatováno, že komunikace na pozemcích p. č. XD, XE, XF a XH není řádně povolena, orgán stavebního dozoru ale neuložil žádný postih, neboť bez této komunikace by přečerpávací stanice nemohla být uvedena do provozu.
32. K insolvenčnímu řízení pod sp. zn. KSLB 87 INS 19683/2022 stavebník poznamenal, že je důsledkem nemožnosti dokončit projekt a prodat zasíťované pozemky.
33. K otázce souladu s územním plánem stavebník uvedl, že žalobkyně pomíjí, že výstavba komunikace je situována do k. ú. Y, komunikace na p. č. XA v k. ú. X byla v roce 2012 dokončena a zkolaudována. Dílčí úpravy části komunikace a její rozšíření o 47 m² nemění poměry jednotlivých ploch v rámci ÚP Liberec, což bylo opakovaně konstatováno v závazných stanoviscích. Žalobkyně argumentuje neplatným snímkem územního plánu, spojovací komunikace z pozemku p. č. XN na pozemky stavebníka v k. ú. Y je ve fázi zkoumání možnosti vypustit ji ze sítě místních komunikací z podnětu statutárního města Liberec.
34. K námitkám týkajícím se technických parametrů komunikace a argumentaci uvedené v posouzení vypracovaném NDCON stavebník namítl, že pokud by na komunikaci technické problémy byly, nemohla by být v současné době užívána. Výměna povrchu a rozšíření komunikace naopak zlepší současný stav. Komunikace je kapacitně vyhovující, což potvrdilo dopravní posouzení společnosti MDIplan i stanovisko Policie ČR, které schválila obytnou zónu. Dopravní posouzení MDIplan uzavřelo, že komunikace je kapacitně vyhovující a není žádná překážka, která by měla omezit výstavbu 11 rodinných domů v k. ú. Y.
35. Stavebník poukázal na to, že v důsledku počíná žalobkyně trvá správní řízení již osm let. Žalobkyně a další účastníci navíc bez souhlasu užívají pozemky stavebníka pro své volnočasové aktivity, mají na nich dětské houpačky, sestavy na gril apod. a tento stav chtějí udržet co nejdéle. Stavebník navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

V. Vyjádření insolvenčního správce TP Insolvence, v. o. s. – osoby zúčastněné na řízení II.

36. TP Insolvence, v. o. s. jako insolvenční správce stavebníka (dále jen „insolvenční správce stavebníka“) uvedl, že žalobkyně opomíjí odůvodnění, která její tvrzení vyvracejí. Zejména přehlíží závazné stanovisko odboru územního plánování žalovaného ze dne 14. 5. 2024. Stavební záměr se týká stavebních úprav již existující účelové komunikace s veřejným

přístupem, která byla vymezena jako veřejně prospěšná stavba. Komunikace na pozemku p. č. XA je dlouhodobě využívána jako průjezdná, byla řádně zkolaudována a slouží veřejnosti, její charakter se stavebním záměrem nemění. Stavební úpravy mají za cíl zvýšit bezpečnost provozu v souvislosti s předpokládaným nárůstem dopravní frekvence, který je však v rámci přípustných mezí.

37. Žalobkyně dále přehlíží rozsáhlé odůvodnění v článku III. závazného stanoviska odboru územního plánování. Zde bylo konstatováno, že záměr je v souladu s ÚPO Y i ÚP Liberce, zejména s podmínkami stanovenými pro využití ploch s rozdílným způsobem využití. Umístění účelových a obslužných komunikací není v rozporu s funkční plochou bydlení všeobecného (BU). Pokud jde o napojení lokality přes pozemek p. č. XO, byla provedena obhlídka na místě a bylo zjištěno, že takové napojení není možné z důvodu konfigurace terénu. Dotčený orgán doplnil své odůvodnění informacemi z veřejných zdrojů, které potvrzují, že daná lokalita je z hlediska ochrany přírody a krajiny vysoce hodnotná a není vhodná pro výstavbu komunikace. Tyto informace byly uvedeny nad rámec zákonných povinností správního orgánu, závazné stanovisko nebylo založeno na plánovaných změnách, nelze z nich dovozovat nepřekoumatelnost rozhodnutí.
38. Žalobkyně opětovně uplatňuje námitky vůči technickému řešení komunikace, ale nevysvětluje, jakým způsobem by mělo tvrzené nedodržení technických norem vést ke zkrácení jejích práv, a se staví do role ochránce veřejného zájmu, aniž by k tomu měla zákonné oprávnění. Stavebník nechal vypracovat nové dopravní posouzení vypracované Ing. X, revizi z roku 2020. To uznalo, že původní posouzení z roku 2019 bylo chybné, zohledňovalo připomínky obsažené v Rozhledové studii NDCON. V návaznosti na zrušující rozsudek byla přizvána Policie ČR, která konstatovala, že nedisponuje odbornými kapacitami pro technické hodnocení. Žalovaný proto obstaral Dopravní posouzení MDIplan, to bylo převzato do napadeného rozhodnutí a sloužilo jako klíčový podklad pro posouzení bezpečnosti a plynulosti dopravy. Vyplývá z něj, že kapacita komunikace není překročena ani při zvýšené frekvenci průjezdů, komunikace je z hlediska bezpečnosti vyhovující a navržené úpravy zajistí odpovídající rozhledové poměry při výjezdu z garáží. Dopravní posouzení bylo schváleno Policií ČR, potvrzeno odborem dopravy magistrátu města Liberec a jeho podmínky byly převzaty jako závazné pro realizaci stavby.
39. Žalovaný se danou věcí zabýval nadstandardně. Ačkoli soud považoval úvahu o nárůstu dopravní frekvence za dostatečnou, žalovaný si nechal tuto skutečnost ověřit odborným stanoviskem. Žalobkyně tento přístup zneužívá a staví důvodnost své žaloby na údajné neověřitelnosti údajů. Tím potvrzuje, že jí nejde o bezpečnost, ale o blokaci potenciálního rozšíření sousedství. Žalovaný není povinen vypořádat každou dílčí námitku zvlášť, pokud je odpověď obsažena v širší argumentaci. V tomto případě byly námitky žalobkyně opakovaně vypořádány v rozhodnutí o dodatečném povolení i napadeném rozhodnutí. Dopravní řešení bylo odborně posouzeno, schváleno a potvrzeno jako vyhovující. Námitky žalobkyně, které brojí proti opatřením směřujícím ke zlepšení stavu komunikace, nelze považovat za relevantní.
40. K námitkám, že se napadené rozhodnutí nevypořádává se zřízením obytné zóny, insolvenční správce stavebníka uvedl, že zřízení obytné zóny nebylo předmětem napadeného rozhodnutí. Žalobkyně přehlíží, že stavební úřad zohlednil otázku obytné zóny v rámci podmínek realizace stavby. Dotčený orgán dopravy měl k dispozici jak dopravní posouzení z roku 2020 i projektovou dokumentaci ke stavbě, a uzavřel, že stavba komunikace je kapacitní a svými stavebně-technickými a dopravně-technickými parametry splňuje platné

technické normy ČSN týkající se staveb komunikací. Tím bylo potvrzeno, že komunikace je vhodná pro zřízení obytné zóny, a že technické řešení odpovídá požadavkům na bezpečnost silničního provozu.

41. Vzhledem k existenci pravomocného rozhodnutí a řady souvisejících stanovisek a rozhodnutí je stavebník v dobré víře, že stavební záměr bude moci realizovat. Případné zrušení napadeného rozhodnutí by znamenalo, že věřitelé budou poškozeni snížením svého uspokojení. Soud by proto měl při rozhodování o podané žalobě přihlídnout k právům stavebníka nabytým v dobré víře. Žaloba by měla být jako nedůvodná v celém rozsahu zamítnuta. Insolvenční správce stavebníka požadoval náhradu nákladů řízení.
42. Dále insolvenční správce stavebníka doplnil informaci o tom, že dne 6. 8. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby rodinného domu, který je přístupný přes posuzovanou přístupovou komunikaci, soudu příslušné rozhodnutí předložil a dovolával se ochrany dobré víry vlastníků rodinného domu jako stavebníků.

VI. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení VII.

43. X jako osoba zúčastněná na řízení VII. opakovaně namítala, že se bez podkladů nemůže ve věci vyjádřit. Uvedla, že jí žalovaným nebyly po vydání usnesení zdejšího soudu sp. zn. 59 A 57/2023 zaslány žádné písemnosti, takže neví, jak žalovaný rozhodoval. Tím byla porušena její práva jako účastníka řízení zaručená Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Dále obšírně a opakovaně soudu sdělila, že má od roku 2017 evidovanou stejnou adresu trvalého pobytu a žalovaný si měl kontrolovat aktuálnost osobních údajů. Namítala, že jí byla ve správním řízení odejmuta procesní práva, svá tvrzení tak nemohla podpořit dalšími důkazy. Nato se dožadovala náhrady nákladů řízení v řízení před soudem s odkazem na příslušnou právní úpravu obsaženo v zákonu č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a vyhlášky č. 254/2015 Sb. Soudu dále předložila sdělení Digitální a informační agentury s údaji o tom, kdy jí byla zpřístupněna datová schránka a v jakém období byla znepřístupněna. Po věcné stránce vyjádřila souhlas s podanou žalobou, uvedla, že ulice je co do šíře malá a při výjezdu z garáží a předzahradek není pořádně vidět. Zájmy stavebníka by neměly být realizovány na úkor bezpečnosti vlastníků nemovitostí.

VII. Posouzení věci krajským soudem

44. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
45. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, kterými byla stavebníku dodatečně povolena stavba přístupové komunikace popsaná shora, napojená na stávající komunikaci na pozemku stavebníka p. č. XA, včetně dílčí stavební úpravy této části komunikace spočívající ve výměně části povrchu vozovky asfaltobetonovým povrchem za zámkovou dlažbu s tím, že dále bude realizována zpevněná plocha, která rozšíří stávající poježděnou část komunikace na pozemek p. č. XB. Jde přitom již o druhé rozhodnutí žalovaného o podaných odvoláních proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 3. 2023, které bylo vydáno v návaznosti na zrušující rozsudek zdejšího soudu.

46. Pokud jde o právní rámec věci, rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo vydáno podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona z roku 2006, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc, tj. ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2023. Dle § 129 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 platilo, že *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b), tedy stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*

47. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*
- b) *není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,*
- c) *není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nabrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

48. Před vlastním vypořádáním žalobních bodů se soud stručně vyjádří k argumentaci uplatněné osobou zúčastněnou na řízení VII. Ta k usnesení soudu ze dne 22. 5. 2025, č. j. 59 A 8/2025-193, setrvala na svém předchozím vyjádření, že v řízení bude uplatňovat práva jako osoba zúčastněná na řízení, tj. práva ve smyslu § 34 odst. 3 s. ř. s. Osoba na řízení zúčastněná není dle právní úpravy obsažené v § 34 s. ř. s. oprávněna disponovat řízením, soudní přezkum se nevede k jejímu návrhu a jí uplatněným námitkám. Soud se proto nemohl zabývat tím, zda žalovaný v dalším řízení po vydání zrušujícího rozsudku zkrátí osobu zúčastněnou VII. na jejích procesních právech a zda jí byly či nebyly písemnosti, včetně napadeného rozhodnutí doručeny v souladu se zákonem. I případné porušení procesních práv osoby zúčastněné na řízení VII., včetně případného porušení předpisů upravujících doručování, nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí v řízení o žalobě podané žalobkyní.

– nesoulad s ÚP Liberec

49. Protože první žalobní bod se týká nedostatků napadeného rozhodnutí, resp. nedostatků potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, které žalovaný v dalším řízení vyžádal, považuje soud na za nezbytné připomenout právní úpravu týkající se povahy závazných stanovisek a jejich přezkumu ve správním a soudním řízení.
50. Podle § 149 odst. 1 správního řádu *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
51. Podle § 149 odst. 6 správního řádu, *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*
52. Dle § 149 odst. 7 věta první správního řádu platí, *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
53. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud účastník v odvolání zpochybňuje zákonnost a správnost závazného stanoviska, není odvolací správní orgán oprávněn posoudit tuto otázku sám, ale je povinen obrátit se na správní orgán nadřízený dotčenému orgánu, který závazné stanovisko vydal v prvním stupni řízení. Nadřízený dotčený správní orgán pak závazné stanovisko přezkoumá, a buďto jej podle § 149 odst. 7 správního řádu potvrdí, nebo změní. Závěrem nadřízeného správního orgánu je odvolací správní orgán vázán, v závislosti na něm o odvolání rozhodne.
54. Soud v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu podle § 75 odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, přezkoumá k žalobním námitkám i zákonnost závazného stanoviska, ze kterého napadené správní rozhodnutí vycházelo, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Při přezkumu závazných stanovisek v intencích § 75 odst. 2 s. ř. s. se soud musí, aniž by závazné stanovisko hodnotil po odborné stránce, zabývat zejména tím, zda stanovisko spočívá na úplných podkladech a má v nich oporu, zda dotčené orgány přihlédly ke všem rozhodným skutečnostem a námitkám, zda stanovisko není v rozporu s ostatními důkazy a zda jeho odůvodnění odpovídá pravidlům logického myšlení (např. rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38; ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49; ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39). Na obsah závazného stanoviska jsou kladeny vysoké nároky, pro jeho obsah, formu a náležitosti se podle § 154 správního řádu přiměřeně užijí § 67 a § 68 správního řádu upravující náležitosti rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2011, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. ve Sb. NSS 2381/2011). Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má zpravidla za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. ve Sb. NSS 3018/2014).
55. Soud považuje za nutné nejprve připomenout genezi vydání závazných stanovisek dotčenými orgány územního plánování. Nejprve Magistrát města Liberec, odbor územního plánování, vydal dne 28. 7. 2021, pod č. j. UP/7110/152088/21/Pa - UPUP CJ MML 157861/21, souhlasné závazné stanovisko, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního

úřadu ze dne 28. 3. 2022. V mezidobí, tj. mezi vydáním tohoto rozhodnutí a zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2022, bylo závazné stanovisko k žádosti stavebníka nahrazeno novým ze dne 9. 8. 2022, č. j. UP/7110/163905/22/Ža – UPUP CJ MML 171230/2022. Nové závazné stanovisko předmětný stavební záměr hodnotilo jako přípustný, a to po posouzení mj. s novým ÚP Liberec, účinným od 12. 3. 2022. V průběhu odvolacího řízení si žalovaný vyžádal od nadřízeného orgánu územního plánování přezkum závazného stanoviska ze dne 28. 7. 2021, s ohledem na vydání nového závazného stanoviska ze dne 9. 8. 2022 pak i jeho přezkum. Závazným stanoviskem ze dne 19. 10. 2022, č. j. KULK 67437/2022-OÚP, Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, závazné stanovisko ze dne 9. 8. 2022 potvrdil. Jak již bylo uvedeno shora, žalovaný se dle zrušujícího rozsudku zdejšího soudu dopustil procesního pochybení, pokud v dalším průběhu odvolacího řízení nevyžádal nový přezkum prvostupňového závazného stanoviska, v němž by se nadřízený dotčený orgán vypořádal s nově uplatněnými odvolacími námitkami tehdejší žalobkyně X (nyní osoba zúčastněná na řízení VII.) a s takovým závazným stanoviskem vydaným v odvolacím řízení ji neseznámil. Po vydání zrušujícího rozsudku tedy žalovaný vyžádal nové potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ze dne 9. 8. 2022. Závazným stanoviskem ze dne 14. 5. 2024, č. j. KULK 31470/2024-OÚP, Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu jako nadřízený orgán územního plánování závazné stanovisko vydané v řízení vedeném stavebním úřadem znovu potvrdil, jeho podstatné části převzal žalovaný do napadeného rozhodnutí.

56. Podstatou žalobní argumentace je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování ze dne 14. 5. 2024, neboť se nedostatečně vypořádalo s námitkami žalobkyně, které uplatnila v řízení o dodatečném povolení dotčené komunikace.
57. Namítanou nepřezkoumatelnost soud neshledal. Nelze pominout, že v dalším průběhu odvolacího řízení žalovaný vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 9. 8. 2022 opakovaně, za účelem vypořádání odvolacích námitek uplatněných osobou zúčastněnou na řízení VII. proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 3. 2023. Žalobkyně proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování z hlediska souladu stavebního záměru s ÚP Liberec brojila a konkrétní námitky, jejichž obsah zopakovala v nyní podané žalobě, uplatnila v dřívější fázi řízení, a to v odvolání proti v pořadí prvnímu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 3. 2022. Její odvolací námitky směřující do obsahu závazného stanoviska orgánu územního plánování byly nadřízeným orgánem územního plánování věcně vypořádány již v předchozím potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 19. 10. 2022. Jeho obsah přitom žalovaný k uplatněným odvolacím námitkám žalobkyně výslovně převzal do odůvodnění zrušujícího rozhodnutí ze dne 20. 10. 2022. V posledně vydaném potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 14. 5. 2024, s jehož obsahem byla žalobkyně před vydáním napadeného rozhodnutí seznámena, nadřízený dotčený orgán upozornil na to, že žalobkyně již proti v pořadí druhému rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 3. 2023 ve svém odvolání ze dne 20. 4. 2023 neuplatnila námitky, které by znovu směřovaly vůči obsahu závazného stanoviska ze dne 9. 8. 2022. Ty předchozí byly vypořádány v potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 20. 10. 2022, které bylo podkladem (soudem zrušeného) rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2023. Nadřízený orgán územního plánování proto uvedl, že se k předchozím námitkám žalobkyně již nebude vyjadřovat, neboť zastává stejný názor. Za dané situace není na místě žalovanému, resp. potvrzujícímu závaznému stanovisku ze dne 14. 5. 2024 vytýkat, že se již znovu výslovně nevypořádávalo s argumentací žalobkyně, kterou uplatnila v předchozí fázi řízení

a nezopakovala ji v pořadí druhém odvolání proti nyní přezkoumávanému rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 3. 2023. Soud ostatně připomíná, že v předchozím soudním řízení vedeném pod sp. zn. 59 A 57/2023 žalobkyně žádné žalobní námitky ohledně nesouladu stavebního záměru s ÚP Liberec neuplatnila, žádné věcné výhrady vůči závěrům potvrzujícího závazného stanoviska ze dne 19. 10. 2022 nevznesla. Ani po seznámení s nově vyžádaným potvrzujícím stanoviskem ze dne 14. 5. 2024 jeho nedostatky nenamítala.

58. Pokud jde o vlastní obsah potvrzujícího závazného stanoviska ze dne 14. 5. 2024, má soud za to, že nadřízený orgán územního plánování v potřebné míře podrobnosti posoudil nejen soulad povolované příjezdové komunikace s ÚPO Y, ale i ÚP Liberec. A to nejen z pohledu možného napojení lokality s plánovanou výstavbou rodinných domů v k. ú. Y ve vymezené ploše bydlení 3.1. z lokality X. Jednoznačně bylo uzavřeno, že na území X v k. ú. X se záměr týká výměny části zámkové dlažby za asfaltobetonový povrch a rozšíření přístupové komunikace na pozemek p. č. XB. Tyto plochy jsou přitom ÚP Liberec vymezeny jako stabilizovaná plocha bydlení všeobecného (BU), ve které je přípustné umisťovat účelové a obslužné komunikace v rámci základní vybavenosti území, jelikož neznemožňují funkční využití stávající plochy a neodporují jejímu účelu, rovněž s odkazem na kapitolu F.2.4. Takové odůvodnění je logické, neboť, jak bylo uvedeno, realizací stavebního záměru se dosavadní využití plochy BU nemění. Jde-li o rozšíření komunikace na pozemek p. č. XB v k. ú. X, nadřízený orgán územního plánování se rovněž zabýval splněním stanovených regulačních kódů určujících kromě funkčního využití také prostorové uspořádání. Je tedy nutno odmítnout argumentaci žalobkyně, že ve vztahu k ÚP Liberec potvrzující závazné stanovisko, resp. posléze žalovaný v napadeném rozhodnutí, soulad řešily poukazem na soulad příjezdové komunikace s ÚPO Y. Dále soud konstatuje, že potvrzující závazné stanovisko nespočívalo na teprve připravovaných změnách územní plánovací dokumentace. Připravovaná změna ÚP Liberec Z3, v rámci které má být z podnětu statutárního města Liberec na návrh odboru životního prostředí prověřeno vypuštění části pozemku p. č. XO v k. ú. X ze stabilizované plochy veřejných prostranství s převahou zpevněných ploch, byla zmíněna logicky v návaznosti na výsledky obhlídky provedené nadřízeným dotčeným orgánem územního plánování v místě některými účastníky zmiňovaného napojení lokality pro výstavbu rodinných domů v k. ú. Y přes pozemek p. č. XO.
59. Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného vychází z potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, které je přezkoumatelné a které se dostatečně zabývalo otázkou souladu povolované příjezdové komunikace s ÚP Liberec. Odvolací námitky, které žalobkyně vznesla v odvolání proti druhému rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby, se obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování již netýkaly, nelze tedy přezkumnému závaznému stanovisku ze dne 14. 5. 2024 vytýkat nedostatečnou reakci na argumentaci, kterou již žalobkyně v odvolání nezopakovala.

– technické řešení – rozhledové poměry

60. S technickým řešením příjezdové komunikace žalobkyně nesouhlasila a již v průběhu správního řízení uplatnila námitky týkající se nedostatků definování jízdního pruhu, nesplnění požadavků platné technické normy, normy ČSN 73 6057 a rozhledových poměrů při výjezdu z garáží na komunikaci na pozemku p. č. XP. Na podporu svých tvrzení předložila Rozhledovou studii NDCON. Podle tohoto posouzení je napojení rodinných domů přes pozemky dotčené povolovanou stavbou nevyhovující z hlediska základních

požadavků na bezpečnost průjezdné dopravy ulic. Jsou porušeny technické normy platné v době projektování komunikace i technické normy platné aktuálně, nejsou dodrženy požadované rozhledové poměry, proto je každé zvýšení provozu nepřijatelné. Komunikace ve své podstatě není obslužnou ani účelovou komunikací, ale pouze komunikační plochou pro sjezdy ke garážím, nevhodnou pro jiný provoz, proto je nežádoucí zvýšení intenzity dopravy. Dále se žalobkyně dovolávala odborného vyjádření Ing. X ze dne 10. 12. 2019, rovněž poukazovala na shodné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru územního plánování.

61. Stavebník proto doplnil Dopravně – inženýrské posouzení vypracované autorizovanou osobu Ing. X, revize z ledna 2020, s návrhem opatření na zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Stavební záměr, včetně navrhovaných stavebních úprav stávající komunikace na p. č. XA, úprav p. č. XC a rozšíření stávající komunikace na p. č. XB, byl současně odsouhlasen Policií ČR. Byla přiložena stanoviska Policie ČR ze dne 7. 12. 2021 a 10. 11. 2022 vydaná ve smyslu § 16 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.
62. Není sporu o tom, že na stávající komunikaci na p. č. XA se vztahuje kolaudační rozhodnutí Magistrátu města Liberec, stavebního úřadu, ze dne 12. 1. 2012, č. j. SURR/7130/204521/11-Vá/KR CJ MML 00699912. Uvedeným rozhodnutím bylo povoleno užívání stavby účelové komunikace s veřejným pozemkem (v rámci Sídlního útvaru X – III. etapa) na pozemcích p. č. XQ, XR a XO, včetně větve „C“ délky 67,69 m. Taktéž byl doložen kolaudační souhlas s užíváním stavby vydaný Magistrátem města Liberec, stavebním úřadem, ze dne 29. 9. 2009, č. j. SUSR/130/158184/09-Hv CJ MML 171341/09, který je dokladem o povolení užívání jednotlivých řadových garáží v k. ú. X.
63. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby příjezdové komunikace vycházelo ze souhlasného závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend, ze dne 9. 11. 2022, č. j. CJ MML 257748/22 (ve spojení s upřesněním dotčeného orgánu ze dne 16. 2. 2023, č. j. CJ MML 032788/23, ohledně toho, jaké stanovisko vydané dne 9. 11. 2022 platí). Pro účely rozhodnutí ze dne 24. 8. 2023 žalovaný vyžádal potvrzující závazné stanovisko Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru silničního hospodářství, ze dne 24. 7. 2023, č. j. KULK 50536/2023 OSH 571/2023/280.8/Mp.
64. Jedním z důvodů zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2023 zdejší soudem byla jeho nepřezkoumatelnost v části týkající se vypořádání námitek žalobkyně (a rovněž námitek osoby zúčastněné na řízení VII.) ohledně bezpečnosti a plynulost provozu na příjezdové komunikaci a rozhledových poměrů při výjezdu z garáží na komunikaci na p. č. XA a zpevněných ploch před řadovými domy s pilířky s uzávěry plynu v těsné blízkosti komunikace (viz body [65] až [67] a [70] a [71] rozsudku č. j. 59 A 57/2023-152
65. Žalovaný proto v dalším řízení nechal zpracovat Dopravní posouzení MDIplan, jehož součástí je zohlednění již existujících posudků Ing. X a Rozhledové studie NDCON. Podle závěrů tohoto dokumentu plánovaných 11 rodinných domů zvýší dopravu po komunikaci odhadem o 88 vozidel/den, společně se stávajícími 6 rodinnými domy činí výsledek 136 vozidel/den. Komunikace má tedy dostatečnou kapacitní rezervu, když její maximální kapacita činí 500 vozidel/den. V souvislosti se zvýšením průjezdu počtu vozidel byla k zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu navržena Ing. X a Policií ČR schválena obytná zóna, což odstraní problém parkování vozidel podél páteřní komunikace a přispěje ke zvýšení bezpečnosti na komunikaci. Rozhledové poměry při výjezdu z řadových garáží byly shledány z hlediska bezpečnosti jako nevyhovující s tím, že nebezpečné

jsou z důvodu nevyhovujících rozhledových poměrů právě ony výjezdy z garáží, nikoli dotčená komunikace. Ta byla zkolaudována jako účelová s veřejným provozem, nejedná se tedy o prostor pro manipulaci vozidel před garáží, neboť ten musí být umístěn mimo komunikaci. Pro zajištění rozhledových poměrů byla navržena schematická úprava dotčené účelové komunikace v podobě manipulačního prostoru před garáží v šířce 2,0 m s rozšířením stávající komunikace. Z uvedených závěrů pak vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí.

66. Dopravní posouzení MDIplan bylo jedním z podkladů rozhodnutí a bylo povinností žalovaného vyhodnotit jej v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Již v předchozím zrušujícím rozsudku soud žalovaného upozornil na to, že i odborný podklad lze zpochybnit a napadené rozhodnutí se s námitkami uplatněnými vůči zvolenému dopravně technickému řešení, byť bylo zpracováno osobou autorizovanou pro dopravní stavby, jsou-li námitky současně podepřeny závěry Rozhledové studie NDCON, musí vypořádat. Ačkoli Dopravní posouzení MDIplan bylo vypracováno autorizovanou osobou pro dopravní stavby, bylo povinností žalovaného zabývat se v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu ke konkrétním námitkám, které žalobkyně vůči Dopravnímu posouzení MDIplan uplatnila ve vyjádření ze dne 30. 12. 2024, otázkou, je-li vyžádané odborné posouzení úplné a přesvědčivé, a zda dostatečně reaguje na námitky účastníků řízení ohledně dodržení příslušných požadavků technických norem a zda skutečně řádně vypořádává rozdílné závěry dopravně inženýrského řešení Ing. X, revize 2020, a Rozhledové studie NDCON předložené žalobkyní.
67. Soud musí žalobkyni přisvědčit, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný s námitkami, které uplatnila vůči Dopravnímu posouzení MDIplan, vůbec nevypořádal a skutečně pouze převzal jeho stručné závěry do odůvodnění svého rozhodnutí. A to včetně závěru, že „...rozhledové poměry při výjezdu z řadových garáží, které byly shledány z hlediska bezpečnosti jako nevyhovující, přičemž nebezpečné jsou z důvodu nevyhovujících rozhledových poměrů právě ony výjezdy z garáží, nikoli dotčená komunikace“. Žalovaný tedy znovu s odkazem na závěry odborného posouzení připustil, že z hlediska bezpečnosti jsou výjezdy z garáží nevyhovující, přesto námitky týkající se bezpečnosti provozu na dotčené komunikaci odmítnul poukazem na to, že nebezpečné jsou výjezdy z garáží, nikoli samotná komunikace, která byla kolaudována jako účelová veřejně přístupná, a že pro zajištění rozhledových poměrů byla navržena úprava v podobě manipulačního prostoru v šířce 2 m. Zda se skutečně jedná o dopravní řešení, které je vyhovující, a z jakých důvodů a zda odpovídá požadavkům normy ČSN 73 66110, dále ČSN 73 6057 a ČSN 73 6058, případně, proč není třeba stanovené technické požadavky aplikovat, nelze z napadeného rozhodnutí zjistit. A nebylo reagováno ani na námitky, že pozemní komunikace zpřístupňující pozemek rodinného domu má co do šířky vyhovovat vyhlášce č. 500/2004 Sb., resp. 146/2024 Sb. Samo Dopravní posouzení MDIplan je v tomto směru kusé, žádné podrobnější zdůvodnění neobsahuje, na podrobnou argumentaci obsaženou v Rozhledové studii NDCON nereaguje. Přitom již v předchozím zrušujícím rozsudku soud konstatoval, že námitky ohledně nevyhovujících rozhledových poměrů nelze hodnotit jako nedůvodné jen proto, že taková situace již na předmětné komunikaci existuje. A upozornil na to, že komunikace na p. č. XA byla sice povolena a kolaudována jako účelová s veřejným provozem, nicméně s ohledem na koncepci lokality byla jako větev „C“ vybudována jako obslužná pro obsluhu řadových domů a garáží k ní přiléhajících. Přitom dodatečné povolení stavebního záměru nepochybně přinese zvýšení provozu na komunikaci, která do té doby, s výjimkou jejího užívání k příjezdu k čerpací stanici odpadních vod, byla užívána pouze vlastníky řadových domů a garáží s přístupem

z této komunikace. Stavební úpravy a rozšíření dané části komunikace jsou totiž součástí stavebního záměru přístupové komunikace k plánovaným rodinným domům v lokalitě Y.

68. Žalovaný se pak nevypořádal s námitkami ohledně nevyhovujících rozhledových poměrů při výjezdu z parkovacích míst u jednotlivých řadových domů, tato problematika nebyla v napadeném rozhodnutí řešena. Tuto vadu přitom zdejší soud vytýkal žalovanému již ve zrušujícím rozsudku (viz bod [70]). V předchozích fázích řízení byla tato otázka nadnesena v souvislosti s ochranným pásmem hlavních uzávěrů plynu v pilířcích z důvodu jejich vzdálenosti jen 0, 50 m od silničního obrubníku, žalobkyně pak ve vyjádření k podkladům napadeného rozhodnutí tuto problematiku spojila i s rozhledovými poměry dle normy ČSN 73 6110. Závěr obsažený v Rozhledové studii NDCON, že poměry v zastavěném území nejsou v souladu s normovými požadavky a zásadami bezpečnosti dopravy a každé zvýšení provozu je nemožné, zůstaly žalovaným nevyvráceny.
69. Také námitky týkající se provedeního sčítání, parametrů kapacitního posouzení a uvažovaných průjezdů, které Dopravní posouzení MDIplan obsahuje a které nebylo možné podle žalobkyně verifikovat, žalovaný nevypořádal. Insolvenční správce stavebníka má pravdu, uvádí-li, že žalovaný šel nad rámec uložených povinností, pokud k nárůstu dopravy opatroval další odborný názor. Lze připomenout, že ve zrušujícím rozsudku soud námitky ohledně frekvence průjezdů a nárůstu dopravy, nadto uplatněné osobou zúčastněnou VII., odmítl. Nicméně pokud žalovaný v dalším řízení vyžádal nové odborné posouzení a Dopravní posouzení MDIplan obsahuje vlastní sčítání zástavby a data o frekvenci průjezdů (bez dalšího vysvětlení odlišné od zjištění a závěrů Dopravně inženýrského posouzení Ing. XA, revize 2020), na jejichž základě hodnotí zvýšení provozu a kapacitu dotčené komunikace a její rezervu, a žalobkyně vůči takovému posouzení uplatnila výhrady, bylo opět povinností žalovaného důkazní hodnotu opatřeného odborného posouzení, z něhož vycházel, vyhodnotit i ve světle vznesených výhrad. Případně též zvážit, ob stojí-li v této situaci závazná stanoviska silničních správních úřadů, jejichž podkladem bylo Dopravně inženýrské posouzení Ing. X.
70. Z uvedených důvodů má soud v dané části rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejedná se o formální přístup soudu, žalovaný je povinen svoje rozhodnutí odůvodnit tak, aby námitky uplatněné žalobkyní řádně vypořádal a aby bylo zřejmé, že dodatečně povolovaná stavba přístupové komunikace splňuje veškeré zákonné náležitosti. Soud znovu opakuje, že námitky, které žalobkyně uplatnila vůči Dopravnímu posouzení MDIplan, nelze odmítnout jako irelevantní pouze na základě toho, že Dopravní posouzení MDIplan „bylo zpracováno autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby“ a jedná se o „přezkoumání již existujících posouzení“. V tomto směru soud odmítá argumentaci insolvenčního správce stavebníka. Námitky vůči zvolenému dopravně technickému řešení příjezdové komunikace, včetně stavebních úprav a rozšíření dosavadní komunikace na p. č. XA, nelze mít za vypořádané a vyvrácené jen na základě toho, že se jedná o další odborné posouzení. Nespádají-li některé námitky svou povahou do pravomoci stavebního úřadu, bylo na místě, aby je žalovaný vypořádal v součinnosti s příslušným správním orgánem, který je k jejich posouzení dle příslušných ustanovení zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, kompetentní.
71. V této souvislosti soud připomíná, že orgánem příslušným k posouzení umístění posuzované komunikace z hlediska řešení místních a účelových komunikací je dle § 40 odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro posuzovanou věc, příslušný, resp. nadřízený silniční správní úřad (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.

8. 2017, č. j. 2 As 43/2017-72). Zatímco Policie ČR dává dle § 16 odst. 2 písm. b) tohoto zákona stanovisko k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci (především s ohledem na rozhledové poměry – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2023, č. j. 5 As 408/2021-52). Všechny ostatní otázky, zejména splnění příslušných stavebních předpisů, včetně prováděcích předpisů a technických norem, jsou na posouzení specializovaného stavebního úřadu.

72. Další obsáhlá argumentace žalobkyně se týkala nedostatečného posouzení zákonných a technických požadavků stanovených příslušnými technickými normami a technickými podmínkami Ministerstva dopravy na zřízení obytné zóny, která byla Ing. X navržena jako jedno z opatření k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na přístupové komunikaci. Tyto námítky musí soud odmítnout jako nedůvodné. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavebního záměru není stanovení místní úpravy na veřejně přístupné komunikaci ve smyslu § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). A přestože jako podmínka č. 1 závazného stanoviska silničního správního úřadu ze dne 9. 11. 2022, převzatá do podmínek rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pod bodem II. d) 4., byla stanovena povinnost podat žádost o stanovení místní úpravy provozu v souladu s dopravním posouzením Ing. X, revize 2020, není namístě, aby se stavební úřad, potažmo žalovaný v odvolacím řízení zabývali otázkami, které budou předmětem řízení o stanovení místní úpravy formou opatření obecné povahy podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Zmínil-li soud v bodu [71] zrušujícího rozsudku, že stavební úřad má vzít v potaz navrhovaný dopravní režim, neboť se jedná o otázku ovlivňující bezpečnost a plynulost provozu na dotčené komunikaci, neměl tím rozhodně na mysli, že by měl sám posuzovat soulad navrženého dopravního řešení co do veškerých zákonných a technických požadavků na navržené dopravní značení, včetně zřízení obytné zóny.
73. Žalobkyně dále poukazovala na to, že stanovisko Policie ČR ze dne 7. 11. 2021 na č. l. 40 správního spisu je pouze vyjádřením dotčeného orgánu ke stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 77 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a je neplatné.
74. Žalovaný v souvislosti se souhlasnými stanovisky vydávanými Policií ČR podle § 16 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, částečně revidoval odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a doplnil, že tato souhlasná stanoviska, která nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 správního řádu, byla vydána dne 15. 11. 2021 a 7. 12. 2021. Následně žalovaný pouze stručně konstatoval, že Dopravně inženýrské posouzení zpracované Ing. X, revize 2020, schválila Policie ČR.
75. Žalobkyně správně poukazuje na to, že stanovisko Policie ČR ze dne 15. 11. 2021 (č. j. KRPL-18662-2/ČJ-2019-180506-03), které se nachází na č. l. 40 správního spisu, bylo vydáno pro účely stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích podle § 77 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto směru nepřesné a vnáší i do této části, kterou se žalovaný snažil opravit pochybení stavebního úřadu, nejasnosti. Uvedl-li ale žalovaný v závěru na str. 8 a prvním odstavci str. 9, že pro účely vydání dodatečného povolení stavebního záměru je stanovisko tohoto typu irelevantní, není podstatné, že již pozbylo platnosti, jak žalobkyně namítá.
76. Soud nepřehlédl, že k Dopravně inženýrskému posouzení Ing. X, revize, 2020, rovněž na č. l. 40 správního spisu, bylo připojeno i souhlasné stanovisko Policie ČR ze dne 7. 12. 2021, č.

j. KRPL-13288-4/ČJ-2020-180506-06, s platností na 3 roky. A v průběhu dalšího řízení bylo doplněno stanovisko Policie ČR ze dne 10. 11. 2022, č. j. KRPL-13288-9/ČJ-2020-180506-06, s platností na 3 roky. V obou případech se jednalo se o stanoviska vydaná podle § 16 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

77. Soud tedy konstatuje, že shledal důvodnými některé žalobní námitky týkající se dopravně inženýrského posouzení a problematiky bezpečnosti a provozu na povolované příjezdové komunikaci, především ve vztahu ke stávající komunikaci na pozemku p. č. XŘ napadené rozhodnutí znovu trpí nepřezkoumatelností pro vytýkaný nedostatek důvodů.
78. Žalobní námitky přitom bylo možné vypořádat na základě předloženého spisového materiálu, soud neshledal potřebu doplnit dokazování výpisem z LV X ani schematickým znázorněním stavebního záměru. O vlastnictví nemovitostí žalobkyně, jež jsou přístupné z účelové komunikace na p. č. XM , a jejich poloze nebylo sporu. Stejně tak soud neměl pochyby o obsahu ÚP Liberec, jehož výřezy hlavního výkresu učinila žalobkyně součástí žaloby. Dokazování listinami, které soudu k vyjádření přiložil stavebník, považoval soud rovněž za nadbytečné. Předchozí vyjádření Magistrátu města Liberec, stavebního úřadu, k terénním úpravám příjezdové komunikace k čerpací stanici splaškových vod ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení III., stejně jako požadavek tohoto subjektu na úpravu pozemků, na nichž se zčásti přístupová komunikace nachází, nejsou pro posouzení věci relevantní. O kolaudaci veřejně přístupné účelové komunikace pro obsluhu řadových domů nebylo sporu. Pokud jde o listiny opakovaně soudu zasílané osobou zúčastněnou na řízení VII., také je nebylo třeba jako důkaz provést, neboť se netýkaly řešených sporných otázek, které byly podstatou žalobní argumentace. Insolvenční správce stavebníka soud posléze informoval o tom, že dne 6. 8. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby rodinného domu, který je přístupný přes posuzovanou přístupovou komunikaci, soudu příslušné rozhodnutí předložil a dovolával se ochrany dobré víry vlastníků rodinného domu jako stavebníků. Soud k této otázce konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování správního orgánu. Ke skutečnostem, které nastaly po tomto okamžiku, nepřihlíží. Nemohl tedy vzít v potaz ani později vydané rozhodnutí o dodatečné povolení stavby rodinného domu přístupného z posuzované přístupové komunikace.

VII. Závěr a náklady řízení

79. Vzhledem k tomu, že námitky žalobkyně byly zčásti důvodné, zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
80. Ve věci soud rozhodl, aniž nařídil, jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
81. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude jeho povinností vydat přezkoumatelné rozhodnutí, ve kterém odstraní shora vytknuté deficity a řádně vypořádá námitky žalobkyně týkající se souladu stavebního záměru s právními předpisy a příslušnými normami a výhradami vůči bezpečnosti a plynulosti provozu na stávající komunikaci z hlediska rozhledových poměrů, mj. i těmi, jimiž zpochybňovala Dopravní posouzení MDIplan.
82. *Obiter dictum* lze, vzhledem k argumentaci vznesené osobou zúčastněnou na řízení VII., žalovanému doporučit, aby zkontroloval, zda byla v řízení dodržena procesní práva

účastníků řízení a zda jim byly písemnosti v řízení doručovány v souladu se zákonem. S ohledem na délku řízení lze doporučit též kontrolu okruhu účastníků řízení, který mohl doznat změny (viz insolvenční správcem stavebníka zmiňované připojení rodinného domu přes povolovanou přístupovou komunikaci).

83. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
84. Ve věci měla úspěch žalobkyně, soud jí proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení před soudem zastoupena advokátem, náleží jí proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 4 620 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 5 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 450 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady řízení jsou dále tvořeny částkou 2 129 Kč odpovídající 21 % sazbě daně z přidané hodnoty z odměny a příslušných náhrad v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. Dále žalobkyni náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 269 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
85. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení náhrada nákladů řízení nepřiznává. K argumentaci osoby zúčastněné na řízení soud uvádí, že s. ř. s. obsahuje speciální právní úpravu nákladů řízení a jejich náhrady, vyhláška č. 254/2015 Sb. se pro účely rozhodování o náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení neaplikuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. říjen 2025.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu